

Zorii dimineții își deschiseseră de mult genele, într-o zi frumoasă de vară, iar un mic bob de sămânță Țopăia în grădina bunicii, de colo-colo, făcând mare zarvă...

El sărea când în dreapta, când în stânga, privind cu stupoare la plantele înalte și frumoase din grădina bunicii.

Dornic să ajungă ca una dintre ele, porni să afle sfaturile pe care acestea i le ofereau.

Când ajunse în fața unui grandios trandafir roșu, frumos înmiresmat, bobul de sămânță îi spuse:

– Trandafirule... Trandafirule, vreau să cresc și eu așa de mare ca tine sau chiar mai mare! Vreau să fiu cea mai mare plantă ce există sub soare! Te rog, îmi poți spune ce trebuie să fac?

Trandafirul privi cu simpatie spre micul bob de sămânță și, văzându-i entuziasmul de pe chip, îi spuse:

– Ei bine, ca să ajungi o plantă mare este foarte mult de lucru și trebuie să ai multă răbdare! De asemenea, este foarte important să te aperi de toți cei care vor să îți facă rău, să îți aperi comoara ce o ascunzi în tine, ca nimeni să nu ți-o ia și să o lași să crească în lumina Soarelui veșnic... Așa vei crește, privind în sus, doar în sus, până vei atinge cerul. Atunci când vei face asta, vei aduce rod pe pământ, în timp ce tu te-ai simți ca în cer.

Micul bob de sămânță privi cu ochii strălucitori spre cer, visând la ceea ce va deveni. Se întoarse spre trandafir și îi zise:

- Mulțumesc, trandafirule, pentru sfaturile date!
- Mă bucur că am putut fi de folos, micuțule! Mult curaj! Îți ură trandafirul.

